

48 - Maandag 3 Juni 2019

Vanmorgen om half negen stond de afspraak bij Cees op het programma. Ik ging er vanuit dat ik vandaag zou horen of er nog chemo of bestraling zou volgen. Het liep iets anders.... Omdat ik mezelf zo goed voel, stapte ik vol vertrouwen naar binnen. Na de hartelijke begroeting nam ik plaats in de stoel en ging Cees naar mijn tong kijken. Na een paar minuten kwam hij tot de conclusie dat het er niet zo goed uitziet. De optie om te bestralen en/of een chemokuur te starten moet dus even in de ijskast totdat er onderzocht is hoe het er nu echt met mijn tong voorstaat. Omdat het nogal druk was, ging ik eerst naar mijn afspraak bij de logopediste en moest ik daarna terug naar Cees, zodat hij in zijn pauze twee stukjes uit mijn tong kon halen. Vorige keer was dit nogal pijnlijk, maar toen had ik mijn "normale" tong nog. Gelukkig voelde ik deze keer vrijwel niets, terwijl het toch flinke stukjes waren.

Nu is het dus wachten op de uitslag. Als de uitslag niet goed is, dan is het helaas klaar en gaan ze niets meer doen. Dit is natuurlijk niet het bericht waar ik op zat te wachten, maar ik moet zeggen dat het minder hard aankwam als je zou denken. In 1991, heb ik al heel veel geluk gehad. Tot vorig jaar heb ik nergens last van gehad. Het afgelopen jaar kwamen de tegenslagen keer op keer voorbij. Mocht het nu weer foute boel zijn, dan heb ik dat te accepteren en moet ik er nog maar even het beste van maken. Als ik heel eerlijk ben, dan denk ik eigenlijk nog steeds dat het allemaal wel goed komt. Op dit moment kan ik niets anders doen als afwachten. De volgende afspraak staat pas op 19 juni, maar zodra de uitslag binnen is belt Cees me gelijk. De man waar ik zoveel bewondering voor heb, zei me nog dat hij juist heel veel bewondering voor mijn omgang met de situatie heeft. Ik zal best nog wel een dipje krijgen, maar prijs me gelukkig met de jaren die ik al cadeau heb gehad.